

PERSONAJELE

Familia Emerson și anturajul ei

Profesorul Radcliffe Emerson, „cel mai mare egiptolog al secolului și chiar din toate vremurile“

Amelia Peabody Emerson, soția lui

„Ramses“ Walter Peabody Emerson, fiul lor

Nefret Emerson, soția lui Ramses

David John și Charlotte (Charla), gemenii lor

Walter Emerson, fratele mai mic al lui Radcliffe

Evelyn Emerson, soția lui

Seth, alias Sethos, alias Anthony Bissinghurst, „celălalt frate“ al lui Radcliffe; frate vitreg cu Radcliffe și Walter

Sennia Emerson, fiica nepotului Ameliei (adoptată oficial)

David Todros, nepotul lui Abdullah (vezi mai jos)

Lia Todros, născută Emerson, soția lui, fiica lui Walter și a lui Evelyn

Gargery, majordomul lor, care se consideră un membru al familiei

Familia lor egipteană

Abdullah, fostul lor reis (șef de șantier), acum decedat (sau nu?)

Selim, fiul lui mai mic, actualul reis

Daoud, vărul lui Abdullah, reis-adjunct
 Kadija, soția lui
 Sabir, fiul lui
 Ali Yussuf, Hassan – ceilalți fii ai lui
 Fatima, menajera familiei Emerson la Luxor

Familia Vandergelt și personalul ei

Cyrus, milionar american, prieten vechi cu familia Emerson și sponsorul excavațiilor din Egipt
 Katherine, soția lui
 Bertie, fiul ei, adoptat de Cyrus
 Jumana, fiica fratelui lui Abdullah, prima femeie egipteană specializată în egiptologie
 Suzanne Malraux, artistă
 Nadji Farid, arheolog

Locuitori ai orașului Luxor

Inspectorul Ibrahim Aziz, șeful Poliției din Luxor
 Locotenentul Gabra, asistentul său
 Deib, Farhat și Aguil ibn Simsah, jefuitori de morminte
 Azmi, un sacagiu întreprinzător
 Wasim, un paznic
 Elia, doica gemenilor
 Kareem, valetul incompetent al familiei Emerson
 Badra, adjunctul bucătarului-șef
 Jamad, grăjdar
 Maaman, bucătarul familiei Emerson
 Abdul, ospătar la hotelul Winter Palace
 Ishak, paznic în Valea Regilor
 Reis Girigar, reis în slujba lui Howard Carter
 Ali, ospătar la hotelul Shepheard's, Cairo
 Ali Ibrahim, barcagiu

Ziariști

Margaret Minton, *Morning Mirror* (căsătorită cu Sethos)
 Kevin O'Connell, *Daily Tell*
 Bradstreet, *Morning Post* (Cairo) *NY Times*
 Bancroft, *Daily Mail*
 Arthur Merton, *London Times*

Arheologi și gură-cască

Howard Carter, care face excavații în Valea Regilor
 Lordul Carnarvon, patronul său, alias „Pups“
 Lady Evelyn Herbert, fiica lui Carnarvon
 „Pecky“ Callender, inginer și arhitect, prieten cu Carter
 Herbert Winlock, șeful personalului de la Muzeul Metropolitan la Deir el Bahri, în Luxor
 George Barton, un membru al personalului său
 Pierre Lacau, directorul Secției Antichități
 Rex Engelbach, inspector-șef pentru Egiptul Superior
 Ibrahim Effendi, asistentul său
 Theodore Davis, fostul sponsor american al excavațiilor din Valea Regilor
 Arthur Weigall, fost inspector-șef pentru Egiptul Superior
 Arthur Mace, membru al personalului Muzeului Metropolitan
 Harry Burton, fotograf, idem
 Hall și Hauser, desenatori, idem
 Alfred Lucas, șeful Laboratorului de Analize Chimice al Departamentului de Expertiză, Egipt
 Domnul și doamna Davies, artiști, copiiști de morminte egiptene
 Alan Gardiner, filolog britanic
 James Henry Breasted, egiptolog american
 Soția sa; fiul său, Charles

Animale

Amira, câinele familiei

Marele Motan Re
 Risha, armăsarul arab al lui Ramses
 Moonlight, iapa lui Nefret
 Asfur, calul lui David
 Eva, iapa Ameliei

Egipteni și zeități din vechime

Mertseger, „Cea care iubește tăcerea“; zeiță cu cap de cobră, nume dat muntelui în formă de piramidă din Valea Regilor
 Amon, Marele Zeu din Teba
 Aton, „singurul zeu“ al lui Akhenaton, vezi mai jos
 Akhenaton, „Ereticul“, faraonul fostei Dinastii XVIII
 Nebkheperure Tutankhamon (Tutankhaton); fiul celui de mai sus, poate
 Ankhesenamun (Ankhesenpaaton); soția celui de mai sus, fiica lui Akhenaton Nefertiti, soția lui Akhenaton
 Seti al II-lea, unul dintre „faraonii sub semnul întrebării“, Dinastia XX
 Ramses al VI-lea, unul dintre faraonii mai puțin importanți, Dinastia XX

Și

Sir Malcolm Page Henley de Montague, un colecționar bogat
 Sir William Portmanteau, bunicul Suzannei
 Fuad, regele Egiptului
 Feisal, regele Irakului
 Saad Zaghlul, șeful Partidului Naționalist Egiptean
 Gertrude Bell, exploratoare engleză, scriitoare
 Ibn Saud, comandant al Arabiei
 Sayid Talib, naționalist irakian considerat de mulți candidatul cel mai îndreptățit să conducă țara
 Mohammed Fehmi, alias Bashir, naționalist egiptean și fost revoluționar

Bracegirdle-Boisdragon, alias Domnul Smith, șeful unui anu-
 mit departament care nu este numit
 Wetherby, asistentul său
 Thomas Russell Pasha, comandantul Poliției din Cairo
 Lordul Edmund Allenby, Înalt Comisar Britanic, Egipt

CAPITOLUL UNU

„RAMSES!“

Așezat pe terasa de la hotelul Shepherd's, m-am uitat cu interes la un tânăr înalt care s-a oprit și s-a întors, ca și când și-ar fi auzit numele. Totuși, nu eram în secolul al XIV-lea înainte de Hristos, ci în 1922, era noastră; și tânărul înalt nu era nici pe departe un faraon din Antichitate. Deși pielea lui bronzată și părul negru semănau cu cele ale oricărui egiptean, înălțimea și ținuta sa trădau cine era cu adevărat – un distins gentleman englez de cea mai bună calitate. În plus, era chiar fiul meu, „Ramses“ Walter Peabody Emerson, cunoscut în Egipt mai mult după poreclă.

Și-a dus mâna la frunte și și-a dat seama că nu purta pălărie (ca de obicei). În loc să o scoată pe cea care-i lipsea, a salutat înclinând capul și unul dintre rarele lui zâmbete atrăgătoare i-a luminat fața prelungă. Mi-am lungit gâtul și aproape că m-am ridicat de pe scaun ca să văd persoana care provocase această reacție, dar n-am reușit să o zăresc din cauza mulțimii care umplea strada. Traficul din Cairo se îngreunase de când venisem prima dată în Egipt; acum mașinile se amestecau cu

măgarii și cămilele, căruțele și trăsurile, iar efluviile dezgustătoare pe care le emiteau motoarele lor îți izbeau nările mai rău decât mirosurile animalelor menționate mai sus – cu care, trebuie să recunosc, mă obișnuisem.

Am dedus că persoana căreia i se adresase fiul meu era mică de statură, probabil o femeie (bazându-mi a doua presupunere pe încercarea lui Ramses de a-și scoate pălăria și pe amabilitatea zâmbetului său.) O persoană corpolentă, cu un turban foarte mare, cocoțată pe un măgar foarte mic a trecut prin dreptul fiului meu și, înainte să se îndepărteze, Ramses își croia drum spre treptele hotelului, către masa la care îl așteptam.

– Cine era? am întrebat.

– Bună ziua și ție, mamă.

Ramses s-a aplecat să mă sărute pe obraz.

– Bună ziua. Cine era?

– Cine?

– Ramses, am spus eu, pe un ton amenințător.

Fiul meu încetă să mă mai tachineze.

– Nu cred că o cunoști, mamă. O cheamă Suzanne Malraux și a studiat cu domnul Petrie.

– A, da. Te înșeli, Ramses, am auzit de ea anul trecut de la profesorul Petrie. A spus că munca ei e mulțumitoare.

– Pare ceva ce-ar spune el.

Ramses s-a așezat și și-a aranjat picioarele lungi sub masă.

– Dar trebuie să-i recunoști meritele; întotdeauna a vrut să le predea arheologie femeilor.

– Nu i-am contestat niciodată lui Petrie vreun merit care i se cuvine, Ramses.

Zâmbetul lui Ramses a subliniat ambiguitatea afirmației.

– Cursurile sunt una, angajarea e alta. Ea n-a reușit să găsească nici un post.

M-am întrebat dacă Ramses sugera să o angajăm pe tânără. Poate că preferase să-l abordeze pe el mai degrabă decât pe

el și pe mine. Trebuie să recunosc că el e mai abordabil, mai ales pentru tinere. Mă grăbesc să adaug că nu făcea nimic pentru asta. Îi era devotat frumoasei lui soții, Nefret, dar poate că ar fi prea mult să-i ceri unei doamne care se apropie de o anumită vârstă să-i permită soțului apropierea de o femeie mai tinără. Domnișoara Malraux era pe jumătate franțuzoaică. Și nu se putea să nu fie atrasă de Ramses. Femeile erau atrase de el. Manierele lui alese (meritul meu) și corpul athletic (meritul tatălui său), faptul că arăta bine, într-un fel oarecum exotic și că avea un anumit *je ne sais quoi*¹ (de fapt, știam foarte bine ce e, dar n-am vrut să folosesc cuvinte vulgare...).

Nu, în ciuda nevoii noastre de personal, s-ar putea să nu fie o idee bună.

– Te-ai întâlnit cu cineva interesant? m-a întrebat Ramses, uitându-se la lumea care-și bea ceaiul pe terasă.

Erau oameni obișnuiți – bine îmbrăcați, ferchezuiți și aproape toți albi – dacă se poate spune asta despre niște fețe care variau de la un roz spălăcit până la un purpuriu ars de soare.

– Lordul și lady Allenby au venit să mă salute, am răspuns eu. El a fost foarte amabil, dar îmi dau seama de ce oamenii îi spun Taurul. Are maxilarul ăla.

– Trebuie să fie energic. În calitate de Înalt Comisar este pînă atacurilor imperialiștilor din guvernul britanic și ale naționaliștilor din Egipt. În mare, am numai laude pentru eforturile lui.

Nu voiam să vorbesc despre politică. Subiectul era prea deprimant.

– Uite-l pe tatăl tău. A întârziat, ca de obicei.

Ramses s-a uitat peste umăr spre stradă. Fără îndoială, era Emerson. E unul dintre cei mai frumoși bărbați pe care i-am văzut vreodată: bucle ca pana corbului și ochi de un albastru safiriu pătrunzător, o ținută care rămăsese la fel de impresionantă

¹ „Nu știu ce“ (lb. franceză în orig.) (n.tr.)

ca atunci când îl întâlneam pentru prima oară; era cu un cap mai înalt decât cei din jurul lui și vocea lui bubuitoare se auzea de la oarecare distanță. O folosea în voie, salutându-și cunoștințele într-un amestec de engleză cu arabă, a doua fiind presărată din plin cu ocări din pricina cărora căpătase porecla Tatăl Înjurăturilor. Egiptenii se obișnuiseră cu năravul acesta și îi răspundeau cu rânjete largi la remarci precum: „Ce faci, Ibrahim, pui de cămilă neînfrânată?” Distinsul meu soț, cel mai mare egiptolog din toate vremurile, câștigase respectul egiptenilor în rândul cărora trăise atâția ani, pentru că se purta cu ei așa cum se purta și cu colegii lui arheologi. Adică îi înjura pe toți în aceeași măsură când făceau ceva care-l necăjea. Și nu era greu să-l superi pe Emerson. Puțini oameni se ridicau la standardele lui profesionale rigide, iar firea lui iute la mânie nu se îmblânzise cu timpul.

– E cineva cu el, a spus Ramses.

– Măi să fie. Ce surpriză!

În urma mărețului Emerson venea nimeni altul decât Howard Carter.

Poate că ar trebui să-mi explic sarcasmul, pentru că despre asta era vorba. Howard era unul dintre cei mai vechi prieteni ai noștri, un arheolog a cărui carieră cunoscuse mai multe sușuri și coborâșuri. Era angajat la vremea aceea de lordul Carnarvon pentru a căuta morminte regale în Valea Regilor. Descoperirea de morminte regale în Valea Regilor era marea ambiție a lui Emerson, pe care nu putea să și-o îndeplinească atâta timp cât Carnarvon nu renunța la concesiune. Se zvonea că lordul era gata să cedeze, pentru că ajunsese la concluzia – împărtășită de majoritatea egiptologilor – că valea oferise tot ce avea de oferit.

Emerson nu-i împărtășea opinia. La sfârșitul sezonului precedent, recunoscuse în fața mea că era de părere că mai exista cel puțin un mormânt regal nedescoperit: cel al regelui

Tutankhamon, mai puțin cunoscut. Făcuse tot ce putuse, fără să mintă propriu-zis, pentru a-i ascunde asta lui Howard. Unul dintre motivele pentru care venisem în Egipt cu mult mai devreme decât de obicei era ca să descoperim care erau planurile lui Howard și ale patronului său pentru sezonul următor.

Am aflat ce voiam să știu din clipa în care am văzut expresia de pe chipul lui Emerson. În ciuda efuziunii cu care ne-a salutat, ochii lui ca safirul erau lipsiți de strălucire, iar colțurile buzelor lui frumoase erau lăsate. Carnarvon nu renunțase la concesiunea lui.

Totuși, Howard Carter nu părea mai vesel. Îmbrăcat cu grijă, după cum îi era obiceiul, într-un costum de tweed, cu papion, cu un portțigaret în mână, mi s-a adresat cu o plecăciune cam japăună, așezându-se pe locul pe care i-l arătasem.

– Ce bine îmi pare că te văd, Howard, am spus eu. Am încercat de mai multe ori în vara asta să luăm legătura cu tine, dar fără succes.

– Îmi pare rău, a mormăit Howard. Am tot umblat, știți. Am fost ocupat.

– Am dat peste el în biroul directorului, a spus Emerson, care tot umblase pe-acolo în ultimele zile.

S-a cufundat iar într-o tăcere sumbră. Ramses s-a uitat la mine cu subînțeles și a încercat să învioreze conversația.

– Ai plecat devreme anul ăsta, ca și noi, Carter.

– Trebuia.

Ospătarul s-a apropiat cu o tavă. Cu eficiența la care te aștepti la Shepheard's, a văzut câți eram și a adus cești și biscuiți pentru toată lumea.

– Zona în care vreau să fac excavații e la mare căutare printre turiști, a continuat Howard. Vreau să termin înainte să dea năvală.

– Aha, a spus Ramses. Deci lordul Carnarvon a hotărât să mai stea un sezon. Auzisem că se gândea să renunțe la autorizație.